

15 ΜΑΡΤΙΟΥ 1864.

ΕΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 40.

ΤΑ ΤΗΣ ΥΠΟΔΟΧΗΣ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΠΡΕΣΒΕΩΝ
ΠΑΡΑ ΤΗ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΑΓΛΗ.

ΕΝ τινι τῶν τελευταίων φυλλαδίων τῆς Ἐπταλόφου ἐκθέσαντες σύντομον περιγραφὴν τῶν διαφόρων μελῶν τοῦ περικαλλεστάτου Μεγάλου Παλατίου τῶν Βυζαντινῶν Λύτορων, ἀνεμνήσθημεν ἐν παρόδῳ καί τινων τελετῶν λαμβανουσῶν ἐν αὐτῷ χώραν. Μίαν ἐξ αὐτῶν ἴδιως κρίνομεν ἡδη κατάλληλον ὅπως περιγράψωμεν, ἔρανιζόμενοι τὰ κατ' αὐτὴν ἐκ διαφόρων ἴστορικῶν τῆς Βυζαντίδος. Ἐστι δὲ αὕτη ἡ παρὰ τῇ Βυζαντινῇ Αὔλῃ πομπώδης ὑποδοχὴ τῶν ξένων πρέσβεων.

Συνήθως ἡ προέλασις τῶν ξένων πρέσβεων καὶ λοιπῶν ἐπισήμων προσώπων, τῶν ἀπεσταλμένων διὰ πολιτικὴν ὑπηρεσίαν παρὰ τῇ Βυζαντινῇ Αὔλῃ, ἐγίνετο διὰ θαλάσσης. Οριζομένης πρότερον τῆς ἡμέρας τῆς ἐπισήμου παρουσιάσεως, ἀπεστέλλετο ἐκ τῶν παρὰ τὴν Θραίκην πύλην (τανῦν Βακτσὲ-καπούση) βασιλικῶν νεωρίων εἰς ἐκ τῶν αὐτοκρατορικῶν δρομώνων ἢ τριήρεων, εἰς ὃν εἰσερχόμενοι οἱ πρέσβεις μετὰ τῆς συνοδίας αὐτῶν διεκπεραιοῦντο παρὰ τὰ Βυζαντινὰ ἀνάκτορα, ὅπου διὰ μιᾶς τῶν τριῶν πρὸς τὴν θάλασσαν πυλῶν, κυρίως δὲ διὰ τῆς Χαλκῆς πύλης, ἐξετέλουν τὴν μέχρι τῶν ἀνακτόρων πομπικὴν αὐτῶν προέλασιν.

Καὶ πρῶτον, πρὸ τῶν θυρῶν τῆς Χαλκῆς πύλης τοῦ προαυλίου τοῦ Παλατίου ἵσταντο κατὰ σειρὰν οἱ πλωτῆρες (ναῦται) καὶ οἱ Δαλμάται στρατιῶται, ἔζωσμένοι τὰς ρόμφαιας αὐτῶν καὶ κρατοῦντες δόρατα μετὰ σημαιῶν. ἔσωθεν δὲ τῶν καγκέλων τῆς Χαλκῆς καὶ ἐκ τῶν δύο μερῶν, ἄλλοι Δαλμάται κατὰ σειρὰν τεταγμένοι μετὰ σημαιῶν ἐπίσης, φέροντες ξίφη καὶ τόξα καὶ φαρέτρας.

Εἶτα δὲ ἵσταντο ἀμφοτέρωθεν μέχρι τοῦ Τρικλίνου τῶν Σχολῶν (1) ἕτεροι πλωτῆρες, φέροντες σπάθας. Εἰς δὲ τὸ Τριβουνάλιον ἵστατο ἐνθεν καὶ ἐνθεν ἡ πολιτικὴ διοικησις μετὰ τῶν διαφόρων συστημάτων (ἐσναφίων), ἐνδεδυμένων τῶν μὲν ἀρχηγῶν αὐτῶν χλανίδια τῶν Σεκρετικῶν, τῶν δὲ λοιπῶν χλανίδια λευκὰ τῶν Ταγματικῶν. Μετὰ τούτους εἰς τὸν Τρίκλινον τῶν Ἐξουσιῶν (2) ἴστατο καὶ κατὰ τὰ δύο μέρη στοιχηδὸν τὸ τάγμα τῶν Παμφύλων (στρατιωτῶν τοῦ ναυτικοῦ) μὲ κοντάς σπάθας καὶ λευκοὺς τελαμῶνας· ἔξωθεν δὲ πάλιν τῆς Χαλκῆς πύλης τοῦ Τρικλίνου τῶν Κανδιδάτων (3) ἴστατο τὸ τάγμα τοῦ Δρουγγαρίου τῶν πλωτήρων καὶ ὁ μέγας Πάρφυλος (ἀρχηγὸς τῶν προρρήθεντων) ἀπαντες ξιφηφόροι. Περὶ δὲ τὴν στοὰν τοῦ Αὐγουστέως ἴσταντο ἐκ δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν οἱ τῶν ἀρχόντων παῖδες, οἱ Βεστιαρῖται καὶ οἱ ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐνδεδυμένοι οἱ μὲν πρῶτοι τὰ ἔκυτῶν σκαραμάγγια (ιμάτια σχιστὰ μέχρι τῶν γονάτων) καὶ ἔζωσμένοι ρόμφαιαν, οἱ δὲ δεύτεροι χλανίδια, καὶ οἱ τρίτοι κοντομάκα χρώματος ἀσπροχοκκίνου.

Κάτωθεν δὲ πρὸ τῆς κλίμακος τοῦ μεγάλου Τρικλίνου τῆς Μαγναύρας ἴστατο ἡ μεγάλη Ἐταιρεία (4) καὶ ἡ

(1) Τρίκλινος τῶν Σχολῶν, ἐξ οὗ οἱ Σχολάριοι τάγματα εὐγενῶν στρατιωτῶν, φρουρῶν τοῦ παλατίου.

(2) Τρίκλινος τῶν Ἐξουσιῶν, εἰς ὃν ὁ βασιλεὺς κατὰ ὡρισμένας ἡμέρας είστατο μετάποτο Πατριάρχου, τῶν ἀρχιερέων καὶ ἀρχόντων. Επίσης οἱ Ἐξουσίται ήσαν τάγματα σωματοφυλάκων.

(3) Τρίκλινος τῶν Κανδιδάτων οὗτοι ήσαν ἄνδρες κατ' ἐκλογὴν εὐσθενεῖς καὶ ἀρειμανίου θέας, ἀπὸ τοῦ τάγματος τῶν Σχολάριων λαμβάνομενοι καὶ τεταγμένοι ἴδιως πρὸς φυλακὴν τοῦ βασιλέως· ἀντιστοιχοῦσι τῷ στημερινῷ Χάζασκερ.

(4) Αὕτη διηρεύτη εἰς τρεῖς τάξεις: πρώτην, μεσαίαν καὶ ἐσχάτην· συνίστατο δὲ, ἐκτὸς τῶν Γραικῶν, καὶ ἀπὸ ξένων στρατιωτῶν.

μεσαία μετὰ τοῦ τάγματος τῶν Φαργάνων καὶ Χοζάρων στρατιωτῶν, φερόντων λόγχας καὶ λρατούντων ἀσπίδας. Έπι δὲ τῆς κλίμακος, τῆς μαρμαρίνης καὶ λίαν εὔρείας, ἴσταντο ἐπὶ σκάψινων ὑψηλῶν οἱ ψάλται, ἀδοντες ὕμνους καὶ εὐφημοῦντες τὸν βασιλέαν· καὶ πάλιν, καὶ κατὰ τὰ δύο μέρη τῆς αὐτῆς κλίμακος ἴσταμενοι οἱ πρῶτοι ἐρέται τῆς βασιλικῆς τριήρεως, ἐβάσταζον τὰς χρυσᾶς βασιλικὰς σημαίας, καὶ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς κλίμακος ἴστατο ὁ Μαγίστωρ, ἀρχηγὸς τῆς μεγάλης Ἐταιρείας, φέρων τὴν χρυσούφαντον Λύτορα τορικὴν μεγάλην σημαίαν. Ἐπομένως εἰς τὴν σωλαίαν (σάλαν) τοῦ παλατίου ἐκ δεξιῶν καὶ εὐωνύμων ἴσταντο οἱ Στράτωρες καὶ Σπαθάριοι, φοροῦντες σκαραμάγγια πρασινορόδινα, φέροντες σπάθης καὶ λρατούντες ἀργυρᾶς κεχρυσωμένας δάχδους. Μετὰ δὲ τούτους ἴσταντο οἱ τῆς μεγάλης Ἐταιρείας Μακεδόνες, παρεπιπλεστέμματα καὶ γύναις ἀνυψάς μετὰ λωρίων περικε-

φορούντες οικανά, καὶ ἑωρά, μῆρας, μετανοεῖσθαι. Καὶ τοι
χρυσωμένων, φέροντες ἀσπίδας χρυσᾶς καὶ κρατοῦντες
χαλκίνους κεχρυσωμένους καὶ ἀμφιτόμους πελέκεις. Μετὰ
δὲ τὸ τάγμα τῶν σωματοφυλάκων τούτων, ἔνδον τῶν
δύο συρτῶν καὶ πλουσιωτάτων καταπετασμάτων, τῶν
διαχωριζόντων τὴν αἴθουσαν τοῦ παλατίου ἀπὸ τοῦ Χρυ-
σοτρικλίνου, ὃπου ὁ λεγόμενος Σολομόντειος θρόνος, καθ'
ὅλην τὴν ἔκτασιν τοῦ Τρικλίνου μέχρι τοῦ θρόνου ἵσαντο
ἔφ' ἐκάτερα τὰ μέρη οἱ Νοτάριοι, Ἀσηκρίται, Κουβικου-
λάριοι, Πριμικήριοι, Πρωτοσπαθάριοι, Μάγιστροι, Πατρί-
κιοι, Λανθύπατοι, Ἰπατοι καὶ Συγκλητικοὶ κατὰ τάξιν
ἔκκληστος, ἐνδεδυμένοι οἱ μὲν σκαραμάγγια καὶ τηθέννους
ἔρυθρας, οἱ δὲ λώρους καὶ χρυσόκλαδα χλανίδια, καὶ κρα-
τοῦντες οἱ μὲν χρυσᾶς διαλίθους ράβδους, οἱ δὲ χρυσᾶ

διάλιθα ἀκόντια. Σημειωτέον δὲ ὅτι τῇ ἐπενδύματα ταῦτα τῶν ἀρχόντων ἦσαν πλουσιώτατα καὶ ποικίλα, καὶ ἄλλα μὲν εἶχον ἐπικεντημένους ἀετοὺς, ἔτερα δὲ λευκολέοντας ὑφαντούς, κτλ. κτλ.

Ολη ἡ δίοδος καὶ πομπικὴ διέλευσις αὕτη ἀπὸ τῆς προαυλεῖου πύλης μέχρι τοῦ βασιλικοῦ θρόνου ἥτο κεκαλλωπισμένη καὶ ἐστολισμένη ἐκ δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν μὲ πολυποίκιλα διάχρυσα ὑφαντὰ καὶ ἀργυρᾶ κρεμάμενα πολυκάνδηλα, καὶ πολύτιμα στέμματα, καὶ ἄλλα βασιλικὰ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ κοσμήματα καὶ μὲ διάφορα ἔνθεν καὶ ἔνθεν τεθειμένα τῆς τυχούστης ὥρας δένδροι καὶ ἄνθη, καὶ ἥτο κατεστρωμένη μὲ πλουσίους Περσικοὺς τάπητας καὶ κατὰ μέρη κεκαλυμμένη ἀπὸ κισσούς, δάφνας, μυρσίνης καὶ δευδοολίζηντα. Ἐτι δὲ μεταξύ τῶν κιόνων τοῦ

Χρυσοτρικλίνου, ὅπου ἦτο ὁ Θρόνος, ἵστατο τὸ χρυσοῦν
ὅργανον καὶ δύο ἔτι ἀργυρᾶ τῶν Βενέτων καὶ τῶν Πρα-
σίνων, τῶν περιφήμων ἐκείνων στροχτιωτικῶν ταγμάτων,
ὅτινα διετάραχτον τοσάκις τὴν ἡσυχίαν τῆς πόλεως. Ηλη-
σίον δὲ τοῦ Θρόνου, δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν ἐφέροντο τὰ
Αὐτοκρατορικὰ σκῆπτρα, τὰ πτυχία τῆς ἀγαθῆς τύχης,
τὰ λάβαρα(1) καὶ ἄλλα τῆς τῶν Ρωμαίων ἀρχῆς σημεῖα.

Ἄφοῦ δὲ διετάττοντο ταῦτα πάντα ὑπό τε τοῦ τῶν καθηκόντων ἀρχοντος, τῶν Πραιτοσίτων (εὔνούχων ἴδιαι-

πρὸς φυλακὴν τοῦ παλατίου, οῖον Χοζάρων, Σκυθῶν, Γάλλων καὶ ἄλλων γενῶν, οἵτινες ὥνομαζόντο Πεζάτεροι, Ἀσπιδοφόροι καὶ Δορυφόροι.

(1) Λάθαρχ, τετράγωνοι στημαται, ἔχουσαι ἐφ' ἑνὸς μέρους ὑφαντὸν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, καὶ ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἀετὸν δικέφαλον· ἡσαν δὲ διαφόρων χρωμάτων.

τέρων ὑπουργῶν τοῦ βασιλέως) καὶ τοῦ Λογοθέτου τοῦ δρόμου, εἰσήρχοντο οἱ Πραιπόσιτοι εἰς τὸν κοιτῶνα καὶ ἐμήνυον τῷ βασιλεῖ ὅτι ἥδη ἔτοιμα εἰσὶ πάντα. Ἐκεῖνος δὲ, περιβαλλόμενος τὴν χλαμύδα καὶ τὸ στέμμα, ἀνήρ-χετο καὶ ἐκαθέζετο ἐπὶ τοῦ θρόνου, πολυχρονούμενος μιᾶς ρωνῇ παρὰ πάντων. Καὶ εὐθὺς εἰσήρχετο ὁ ἐπὶ τῶν βα-σιλικῶν παλατίων μετὰ τοῦ Δομεστίκου καὶ τῶν Χρυ-σοτρικλινιτῶν, καὶ ἴσταντο ἐπ' ἀμφότερα τὰ μέρη τῶν δύο συρτῶν καταπετασμάτων, εἴτα ἔνευεν ὁ Πραιπόσι-τος εἰς τὸν Ὀστιάριον (1) νὰ ἔξελθῃ πρὸς τὸν πρέσβυν, καὶ ἔκαν αὐτὸς ᾧτο ἔτοιμος, ἔκραζεν δὲ Δηκουρίων λέξα! (ἔπαρον)· καὶ ἐπαιρομένου τοῦ καταπετάσματος, εἰσή-γετο ὁ ἔθνικὸς πρέσβυς, κρατούμενος ὑπὸ τοῦ Πρωτοσρά-τορος καὶ τοῦ Κόμητος τοῦ σταύλου, προπορευομένου τοῦ Λογοθέτου τοῦ δρόμου καὶ κρούοντος τὴν ῥάβδον αὐ-τοῦ ἐπὶ τὸ ἔδαφος.

Τότε ὁ πρέσβης, κλίνων τρὶς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, προσεκύνει τὸν βασιλέα, καὶ εὐθὺς ἥχουν τὰ ὅργανα, καὶ προσερχόμενος αὐτὸς ἐφίλει τοὺς πόδας τοῦ Αὐτοκράτορος· εἶτα οἰστατο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Τρικλίνου, ἐνεχείριζε τὰ γράμματα τῷ μεγάλῳ Λογοθέτῃ, καὶ ἔλεγε τὰς συνήθεις προσηγορίας ἐκ μέρους τοῦ ἡγεμόνος του. Καὶ ἐνῷ ὁ Λογοθέτης διὰ τοῦ μεγάλου Ερμηνευτοῦ, ἐνδεδυμένου τὸ σκαράνικον (χρυσόλευκον καθῆδράδιον) ἐποίει τὰς συνήθεις ἐρωτήσεις εἰς τὸν πρέσβην, ἐθρυγῶντο διὰ μηχανῆς οἱ ἀργυροὶ καὶ χρυσοὶ ὑπὸ τὸν θρόνον λέοντες, ὧσαύτως καὶ τὰ ἐπὶ τὰ τεχνητὰ δένδρα πέριξ τοῦ Τρικλίνου καθήμενα ὅρνεα ἐκελάδουν ἐναρμονίως, τὰ δὲ λοιπὰ ὑπὸ τὸν θρόνον θηρία ἀνίσταντο μὲν ἐξηγριωμένον βλέμμα ἀπὸ τῶν βάσεών των.

Ἐν δε τούτῳ προσεφεροντο τὰ σια του πρεσβεως σταλέντα δῶρα ὑπὸ τοῦ Πρωτονοταρίου τοῦ δρόμου, καὶ αὐλούντων πάλιν τῶν δργάνων, ἡρέμουν οἱ λέοντες καὶ τὰ λοιπὰ θηρία ἡσύχαζον εἰς τοὺς τόπους των, δυοίως καὶ τὰ ὄρνεα κατέπαυον τὴν ὥδην. Μετὰ δὲ τὰς ἐρωτήσεις καὶ τὰς ἀμοιβαίας προσρήσεις, ὁ δηγούμενος ὑπὸ τοῦ Λογοθέτου ὁ πρέσβυς, προσεκύνει καὶ ἐξήρχετο· καὶ πάλιν τά τε δργανα ἐκρούοντο, καὶ οἱ λέοντες καὶ τὰ θηρία ἀνισταντο καὶ ἐφθέγγετο ἔκαστον κατὰ τὴν ἴδιαν φωνὴν, καὶ τὰ διάφορα ὄρνεα ἐκελάδουν. Τέλος δὲ, φωνοῦντος τοῦ Πραιποσίτου κελεύσατε! προσεκύνουν πάντες οἱ ἀρχοντες καὶ ἐξήρχοντο κατὰ τάξιν, ἐπευχόμενοι τὸ εἰς ταῦτα ἔτον! τὰ δὲ καταπετάσματα πίπτοντα ἀπέ-

Αὕτη ἡ λαχμπροτάτη ὑποδοχὴ τῶν ξένων πρέσβεων παρίστα τῷόντι τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς Ἀνατολικῆς Αὐτοκρατορίας. Ἡν δὲ αὕτη κυρίως μίμησις τῆς πολυτελείας τῆς Περσικῆς αὐλῆς, εἰς τὴν δποίαν δὲ Μέγας βασιλεὺς, πρὸς τῇ λοιπῇ μεγαλοδόξῳ παρατάξει, ἐδέχετο καὶ τοὺς ξένους πρέσβεις ὑποκάτω τοῦ περιβοήτου ἐκείνου χρυσοῦ πλατάνου καὶ τῆς χρυσῆς ἀμπέλου, τῆς δποίας οἱ βότρυες

ἥσαν κατεσκευασμένοις ἀπὸ συκράγδους, ἄνθρακας καὶ ἄλλους πολυτίμους λίθους διαφόρων εἰδῶν. Ταύτην λοιπὸν τὴν ἐκστατικὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν Πεισῶν, παρέ-

(1) Οστιάριοι ήσαν δύο: ὁ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁ τοῦ Παλατίου. Τοῦ τελευταίου τούτου ὑπούργημα ήτο, κρατῶν χρυσῆν ράβδον καὶ ἴστάμενος ἐπὶ ὑποδογχῖς ἕξιν καὶ ἄλλων παρατάξεων ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, νὰ εἰσάγῃ τοὺς κεκλημένους.

ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ.

λαθον οἱ Ῥωμαῖοι πρότερον μετὰ τὰς νίκας τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ, αὐτὴν δὲ ἐποιηέντως, μετὰ τὴν μετάστασιν τῆς βασιλείας εἰς τὸ Βυζάντιον, καὶ οἱ ἡμέτεροι, πλησιάσαντες σχετικώτερον πρὸς τοὺς Πέρσας, ἀπειμιμήθησαν ἀκριβέστερον, ὅπως ὑποδέχωνται καὶ αὐτοὶ τοὺς πρέσβεις τῆς Περσίας καὶ ἄλλους μὲ τὸν αὐτὸν πομπικὸν τρόπον.

Πλείσται ἀλλαὶ διαφόρου εἴδους τελεταὶ ἐλάχισταν γένος ἔντὸς τῶν μεγαλοπρεπῶν τούτων βασιλείων, ὡν ἥ λεπτομερής περιγραφὴ ἴδιαιτέρας πραγματείας ἐστὶν ἔργον. Μεταξὺ δὲ τῶν τελετῶν τούτων ἴδιως ἔξειχεν ἡ μεσημβρινώτατη τῆς Αἴγαστριας, οἰκούμεναι ἀπὸ τοὺς Γάλλας, θηριώδεις βαρβάρους, εἰσβαλόντας εἰς ταύτην τὴν γένος ἐκ μεσημβρίας καὶ διαμελίσκοντας τὸ βασίλειον τοῦτο.

πομπικὴ προέλασις τοῦ Αὐτοκράτορος κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Ὑπαπαντῆς ἀπὸ τοῦ μεγάλου παλατίου εἰς τὸν Ναὸν τῶν Βλαχερνῶν, καθ' ἣν ἐδωροφορεῖτο ὑπὸ τῶν πελεκυφόρων ἐκείνων σωματοφυλάκων τῶν λεγομένων Βαράγγων, οἵτινες ἦσαν Βρετανοὶ καὶ Νέμτσοι, κατὰ τὸν Κωδινόν. Μετὰ δὲ τὴν ἐπίσημον θείαν λειτουργίαν, τελουμένην ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου, ἴσταντο οὗτοι κατὰ σειρὰν ἐπ' ὄρων τοὺς πελέκεις φέροντες καὶ μεγαλωπρεπῶς ἐνδεδυμένοι ἀπὸ τῆς πύλης τῶν Βλαχερνῶν μέχρι τῶν βασιλείων, προπέμποντες τὸν βασιλέα ἐν μέσῳ τῶν ἐπευφημιῶν καὶ τῶν πολυχρονισμῶν τοῦ πλήθους. Μετὰ δὲ τὴν τελετὴν ταύτην, προσεφέρετο γεῦμα ἐπίσημον ἐν τῷ Παλατίῳ.

Οἱ κάτοικοι τῶν διαφόρων τούτων ἐπαρχιῶν παραλλάσσουσιν ἀπὸ ἀλλήλων κατὰ τὸ χρῶμα, ὡς ἐκ τῶν τόπων τοὺς διποίους ἔκαστοι κατοικοῦσι. Καὶ οἱ μὲν κάτοικοι τοῦ Τιγραίου ἔχουσιν ὅψιν σχεδὸν λευκὴν, οἱ δὲ τῶν χαμηλοτέρων, καὶ μάλιστα τῶν ἑλωδῶν τόπων, μελανόχρουν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον. Φαίνεται δὲ ὅτι τὸ μέλαν χρῶμα ἀρέσκει εἰς τοὺς Ἀβυσσινοὺς περισσότερον, διότι ὅσοι ἔξ αὐτῶν ἔχουσι λευκὸν τὸ πρόσωπον μαυρίζουσιν αὐτὸ διὰ ποικιλοσχήμων στιγμάτων, τὰ δποικ, ὡς ὅλοι οἱ βάρβαροι, θεωροῦσιν ὡς τὸν ὥραιότερον στολισμόν. Διαφέρουσιν ὅμως καθ' ὀλοκληρίαν οἱ μαῦροι τῆς Ἀβυσσινίας (Χαμπέες) ἀπὸ τοὺς Νιγρίτας, διότι πάντες σχεδὸν ἔχουσι λεπτὴν τὴν φύνα καὶ ὅχι σιμήν ὡς ἐκεῖνοι, μακρὰν

ΙΝΑ ΠΕΡΙ ΑΒΥΣΣΙΝΙΑΣ.

Η μεγάλη αὕτη χώρα τῆς Ἀφρικῆς, καίτοι ἐντὸς τῆς διακεκαυμένης ζώνης καιρού, ἔχει κλίμα εὔκρατον ἐνεκκατῆς ὑψηλῆς θέσεώς της, τῶν ἐκτεταμένων τῆς δασῶν καὶ τῶν κατὰ τὸ θέρος πιπτόντων ἀφθονωτάτων ὑετῶν, ἐκ τῶν ὅποιων πλημμυροῦντες οἱ διαβρέχοντες αὐτὴν ποταμοί, καθιστῶσι τὴν χώραν τοσοῦτον εὔφορον, ὡστε οἱ κάτοικοι δύνανται νὰ σπείρωσι καὶ νὰ θερίσωσι δἰς ἢ καὶ τρὶς τοῦ ἔτους. Διατέμνεται δὲ ἡ χώρα αὕτη ὑπὸ ὑψηλῶν ὅρέων, τῶν ὅποιων δονομαστότεροι εἰσὶ τὰ λεγόμενα ὅρη τῆς Σελήνης, ἀπὸ τῶν ὅποιων πηγάζει ὁ ποταμὸς Νεῖλος. Ἐκτὸς δὲ τοῦ μεγάλου τούτου ποταμοῦ διαρδεύουσι τὸν τόπον καὶ πολλοὶ ἄλλοι μικρότεροι, οἱ μὲν εἰς τὸν Νεῖλον χυνόμενοι, οἱ δὲ διευθυνόμενοι πρὸς τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν καὶ ἀπορρίφωμενοι ὑπὸ τῶν ἄμμων.

Η Αθυσσινία, θεωρουμένη υπό τὴν παραγωγικήν αυτῆς ἔποψιν, εἶνε μία τῶν εὐφορωτάτων καὶ εὔδαιμονεστάτων χωρῶν τῆς Νφηλίου· ἀλλὰ δυστυχῶς πάντες ἐκεῖνοι τῆς φύσεως οἱ θησαυροὶ μένουσι νεκροὶ διὰ τὴν ἀμάθειαν οἱ οὐλλαχοὶ καὶ μετὰ τούτους οἱ άγγλοι πολλακίς εἰποτησκν νὰ ἀπολαύσωσι τὰ κέρδη τοῦ μετὰ τῆς εὔδαιμονος ἐκείνης χώρας ἐμπορίου, ἀλλὰ πάντες ἀπέτυχον μέχρι τοῦδε.

καὶ βαρβαρότητα τῶν κατοίκων της. Η βιομηχανία είναι μηδαμινή εἰς τὸν βάρβαρον ἐκεῖνον τόπον, διότι, ἐκτὸς ὑφασμάτων τινῶν καὶ ὅπλων, οὐδὲν ἄλλο παράγει. Οἱ δὲ κατοίκοι τῆς Ἀβυσσινίας, διαιρούμενοι εἰς πολλὰς φυλὰς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἡττον βαρβάρους, ὑπολογίζονται εἰς 4 περίπου ἑκατομμύρια. Πρεσβεύουσι δὲ πάντες τὸν Χριστιανισμὸν, ἀλλὰ νενοθευμένον.

Τὴν πρώτην τῆς ἐκκλησίας των σύστασιν αναγούσιν οἱ Ἀβυσσινοὶ εἰς τὸν Ἀπόστολον Ματθαῖον καὶ τὸν εὐνοῦχον τῆς βασιλίσσης αὐτῶν Καγδάκην, περὶ τοῦ ὅποιού γίνεται μνεία εἰς τὰς πράξεις τῶν Ἀποστόλων. Τὸ βέβαιον δῆμος εἶναι ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς ἐπέλαμψεν εἰς τὴν χώραν ταύτην πρὸ τοῦ 325 ἔτους μ. Χρ. καθότι ἡ τότε ἐν Νικαίᾳ συγκροτηθεῖσα πρώτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος πατέρων τῆς τοῦ Ιησοῦ σ. Ἐπικράτησεν μετά τὸν Σελεύ-

Ο τόπος ούτος διαιρεῖται σήμερον εἰς πολλὰ κρατητή βασίλεια, ἀνεξάρτητα ἀπ' ἄλληλων, τῶν ὅποιων σημαντικώτερον εἶνε τὸ Τιγραῖον βασίλειον, πρὸς τὰ βορειοανατολικὰ ἔκτεινόμενον. Ἀπὸ τοῦ βασιλείου τούτου χωρεῖσε τῷ της Αἰγαίου ποταμῷ τὸν πετεῖ τὸν Σελευκίας ἐβδόμην ἔδραν ἐν ταῖς συνεδριάσεσι.

ροι ἐκ Τύρου, Φρουμέντιος καὶ Αἰδέσιος ὀνομαζόμενοι, Χριστιανοὶ δὲ τὴν θρησκείαν, ἐλθόντες εἰς τὴν Ἀβυσσίνιαν χάριν ἐμπορικῶν κύτων ποιήσεων καὶ τὴν εὔνοιαν καὶ ἐμπιστοσύνην τοῦ ἐπιτοπίου βασιλέως κερδήσαντες, κατηγούνται τοῦτον εἰς τὴν χριστινικὰ δόγματα καὶ τὸν πείθουσι νὰ διπασθῇ τὸν Χριστιανισμόν· τὸ παράδειγμα δὲ τοῦ βασιλέως μιμοῦνται μετ' ὀλίγον καὶ πάντες αὐτοῦ οἱ ὑπήκοοι. Τότε ὁ Φρουμέντιος πορεύεται τάχιστα πρὸς τὸν τότε εὐκλεῶν προϊστάμενον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἀλεξανδρέων λίθινάσιον τὸν Μέγαν, καὶ διηγηθεῖς πρὸς αὐτὸν τὸ εὐσεβές του κατόρθωμα, προχειρίζεται παρ' αὐτοῦ ἐπίσκοπος, καὶ λαβὼν τὰς ἀπαίτουμένας διδηγίας συμπαρακεντεῖται πολλοὺς ἵερες, ἐπανέρχεται εἰς Ἀβυσσίνιαν. Ή νέα αὕτη Ἐκκλησία ἔμεινεν ἐπὶ τινα χρόνον ὑποτασσομένη εἰς τὸν Πατριαρχικὸν τῆς Ἀλεξανδρείας θρόνον καὶ πρεσβεύοντα πάντα τὰ δόγματα καὶ θρησκευτικὰ ἔθιμα τῆς καθόλου Ἐκκλησίας. Δυστυχῶς δύως, ἀναφυεῖσῶν μετὰ ταῦτα τῶν ὀλεθρίων αἵρεσεων τὸν ἴκανον ὑποτασσομένην τῆς Μονοφυσιτῶν, ή Ἐκκλησίᾳ αὕτη, παραδεχθεῖσα τὰς πλάνας αὐτῶν, προσέτι δὲ ἀναμψίασκα μετὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ παντοῦ Ἰουδαϊκὴ ἔθιμος, τὰ δόπια παρέλαβεν ἐκ τῶν ἐν Ἀβυσσίνᾳ παροικούντων πολλῶν Ἰουδαίων, ἐξέκλινε τοιουτορέπως τῆς εὐθείας δόδον, καὶ ἀποσπασθεῖσα τῆς Ὁρθοδόξου ὀλομελείας, ἀπετέλεσεν ἕκτοτε ἰδιόδοθμον καὶ ἔστη Ἐκκλησίαν μέχρι τῆς σήμερον.

Ἄν δὲ καὶ διὰ τῶν αἱρέσεων τούτων ἡ Ἐκκλησία αὕτη ἀπεσπάσθη τῆς κοινῆς Μητρός, παραδεχεται δύως ἔτι τὸ κύρος τῶν ἀποράτων τῶν τριῶν πρώτων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, πλησιάζει δὲ πρὸς τὴν Ὁρθοδόξον Ἐκκλησίαν περισσότερον παρὰ πρὸς πᾶσαν ἄλλην διὰ πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴν τάξιν καὶ τὴν ἱεραρχίαν αὐτῆς, διατηρήσασα καὶ τὰ ἐπτὰ τῆς Ἐκκλησίας μυστήρια. Λί τῶν Ἀβυσσίνων ἐν τῇ πίστει πλάναι εἰσὶ παραπλήσιαι ταῖς τῶν Κοπτῶν· τῶν δὲ τελετῶν ἔχουσιν οἱ Ἀβυσσίνοι, διὰ καὶ οἱ Κόπται, ἀ) τὴν τοῦ βαπτίσματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ διὰ τὴν περιτομὴν καὶ τινὰ τῶν Ἰουδαίων ἔθιμος γ) τὴν θείαν ἐξουσίαν, γινομένην τοῖς ἵερεσιν ἔστιν δὲ καὶ τῷ Μητροπολίτῃ, δοτική, γενομένης κατηγορίας θανατίμου τινὸς ἀμαρτήματος, ἐγειρόμενος ἐπιτημῆ σφροδρῶς τὸν ἀμαρτήσαντα, καὶ προσκαλῶν τοὺς ἰδίους φαβδούχους, διατάσσει ἵνα τὸν ἐν μετανοίᾳ ὅλαις δυνάμεσι μαστιγώσωσιν, ἔνις οὖ πάντες οἱ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ προσελθόντες ἔχοντες παρὰ τοῦ Μητροπολίτου καὶ λάβωσι τὴν χάριν τοῦ ἀμαρτωλοῦ.

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

ΦΥΣΙΟΓΡΑΦΙΚΑ.

Ἐπὸ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΓΟΓΟΥ, Ιατροῦ.

Παρεκκινήθην ὑπό τινων φίλων ὅπως δημοσιεύσω διὰ τῆς καλῆς ἐπταλόφου καὶ Φυσιογραφικά τινα, ἐξόχως συνενοῦντα, διὰ γνωστὸν, τὸ δὲ μετὰ τοῦ ὀφελίμου. Καὶ λοιπὸν ἀρχομαι ἀπὸ τῶν κοχλιῶν, τῶν δόπιων ἡ τε ζωὴ καὶ δργανισμὸς ἴκανης, νομίζω, εύμοιροῦ προσογῆς.

Ἀριθμοῦνται πολλὰ εἶδον κοχλιῶν, διάφορα τότε σχῆμα, τὸ μέγεθος καὶ τὴν χροιάν ἀλλ᾽ ἐνταῦθα ἔσται ὁ λόγος μόνον περὶ τῶν γνωστῶν ἡμῖν. Τὰ ζῶα ταῦτα κατατάσσονται ὡσαύτως εἰς τὰ μαλάκια, καὶ εἰσὶν ἡ γυμνὰ ἡ φερόεικα. Ἐκτὸς δὲ τῶν χειλέων, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν σιαγόνων, τὰς ὁποῖας ἔχουσι καὶ αἱ ὁποῖαι χρησιμεύουσι πρὸς ἀποτομὴν καὶ μάστησιν παντὸς τρυφεροῦ φυτικοῦ ἴστου, φέρουσιν ἔτι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ τὰ κεράτια ἡ τὰς κεραίκης λεγομένας, δύο συνήθως τὸν ἀριθμὸν, ἐνεργούσας οὐχὶ μόνον διὰ ὄργανα ἀφῆς καὶ γεύσεως, ἀλλὰ, κατὰ τὰς παρατηρήσεις πολλῶν ἀνατόμων, καὶ ἀκοῆς ἀκόμη. Τοικύτες αἰσθητηρίσιοις κεράτιαις ἔχουσιν, διὰ γνωστὸν, καὶ τὰ ἄποικα τῶν ἀπλουστέρων ζῶων, καὶ τὰ ἄποικα τῶν ἀπλουστέρων ζῶων, καὶ τὰς κεραίκιν τε καὶ μέροις.

Ἀπεδείχθη διὰ τινὰ τῶν μαλακίων ἀναπνέουσι διὰ δόλοκληρού τῆς ἐπιφρενίας τοῦ σώματος, οὐχὶ ἡττον δύως πάντες οἱ παρὰ ἡμῖν γνωστοὶ κοχλίαι ἔχουσιν ἴδια ἀναπνευστικὰ ὄργανα, ἥτοι πνεύμονας. Ἐξετάζοντες ὅποιον ὄργανον τοῦτον διατηροῦσιν ἡ καὶ ἀναπναύμενον κοχλίαν, ἀλλ᾽ ἐνεκα τοῦ σμικροῦ αὐτῶν ἀριθμοῦ σπανίως ἐπιφρέρουσιν ἐπαισθητὴν βλάβην. Ἐκτὸς τούτων γνωσκονται καὶ οἱ ἐντὸς τῶν ἀμπελώνων ζῶντες κοχλίαι (*helix pomatia*): εἰσὶ δὲ καὶ οὗτοι λίσαν ἀδηδηφάγοι καὶ ἐπιζήμιοι, καὶ ἔχουσι τὴν οἰκίαν αὐτῶν ἐρυθροκιτρινωπήν καὶ πλήρη περιφερίαν καὶ ἐρυθροτέρων σειρῶν.

Η γονιμοποίησις καὶ διάδοσις τοῦ εἴδους τελεῖται καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ θέρους, ἀπὸ Μαΐου μέχρι Νοεμβρίου. Ἐπειδὴ δὲ τὰ ζῶα ταῦτα εἰσὶν ἐρμαφρόδιτα, δέσιν ἔκαστον ἀτομον εἶνε καὶ ἄρρεν καὶ θῆλυ συγχρόνως, γονιμοποιοῦνται διὰ τοῦτο λίσαν ταχέως, καὶ ἐναποθέτουσι πολλὰς ἐκατοστάξις ὡρίων ὑπὸ φύλλα ἔηρα ἡ θάμνους, ὑπὸ τὴν γῆν ἡ καὶ ἐντὸς τῶν τοίχων. Ή εὔρεσις τῶν ὡρίων εἶνε εὐκολωτάτη. Ἐὰν θέσωμεν εἰς ὄποιονδήποτε ὑγρὸν μέρος κοχλίας τινὰς, δώσωμεν δὲ πρὸς τροφὴν φύλλα χλωρά, θέλομεν ἵδει ἀμέσως τὴν ἐπαύριον ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς αὐτῶν ἐπιφανείας μεγάλην πληθὺν ὡρίων, κατὰ σωροὺς τεθειμένων, τὰ δόπια ἔχουσι καὶ κέλυφος, καί τοι ὑπερμέτρως λεπτόν, καὶ λέκυθον, πλέουσαν ἐντὸς ἴκανης ποσότητος λευκώματος, ὑδατώδη μᾶλλον ἔχοντος τὴν σύστασιν. Ή ἀνάπτυξις αὐτῶν διαρκεῖ δύο η τρεῖς ἑβδομάδας.

Οἱ κοχλίαι ἀγαπῶσιν ὑπερβολλόντως τὴν γρασίαν καὶ τὸ σύρτος: ἔνευ τούτων ἔθελεν εἰσθιει διάδοντας ἡ παραξίας αὐτῶν. Ἐκκρίνεται δὲ ἀειπότε πάπιον τοῦ σώματος αὐτῶν καὶ γλυκύδης τις καὶ νηματοειδῆς βλέννα, διὰ τῆς δόπιας λίσαν εὐκόλως ἀνακαλύπτεται ἡ διεύθυνσις καὶ πορεία αὐτῶν, ἔνεκα τοῦ ἀργυροειδοῦς μάλιστα ἐπιστρώματος, διὰ τηρούσας τὴν ἀρχομενούς κάνθαρος (εἰδος ἐντόμου) τρέφονται ἐκ τούτων κορίων, καὶ τὰ ταῦτην ἐπὶ τοῦ ἀδάφους διὰ τὴν ἀπόστημας ἀλλης ἐπιφανείας.

Μακρὰ ἐν γένει διδοιπορία ὑπὸ τὴν ἀμεσον ἐπενέργειαν τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων θανατόνει ἀναποφεύκτως τὸν κοχλίαν. Ή ἀφθόνως ἐκκρινομένη βλέννα προφυλάσσει μὲν αὐτὸν ἐπὶ τινὰ χρόνον ἀπὸ τοῦ κινδύνου, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἀποθανεῖς καὶ αὕτη τόσον ἔθελη, ὡστε ἀποκαθιστᾶς ἀδύνατον πᾶσαν περαιτέρω κίνησιν. Τὸ ζῶον ἀποξηραίνεται ἐντεῦθεν ἐντελῶς: ἀλλ' ἀνὴ τὴν κατάστασις αὐτη δὲν διαρκεῖ ἐπὶ πολὺ, τότε ἐπανέρχεται πάλιν εἰς τὴν ζωὴν. Τούτου δὲ ἔνεκκα κρύπτονται οἱ κοχλίαι, οἱ γυμνοὶ πρὸ πάντων, ἐν κοιρῷ ζηροσίας καὶ καύσονος ἐντὸς τῆς γῆς, ὑπὸ τὰ φύλλα καὶ τοὺς θάμνους, ἡ παρὰ τὰ τείχη καὶ τοὺς κορμοὺς τῶν δένδρων, καὶ δὲν ἐξέρχονται εἰμὴ τὴν νύκτα μόνον, ὅτε καταπίπτει ἡ δρόσος, ἡ ἐν ὥρᾳ βροχῆς καὶ χαλάζης.

Οἱ κοχλίαι ἀποβαίνουσιν ἐνίστε λίσαν ἐπιζήμιοι. Εἰς τοὺς ἄγρους καὶ τοὺς κήπους ἡμῶν ἐπιπολάζει κατ' ἔξοχὴν ὁ μικρὸς ἐκεῖνος καὶ μελανοκιτρινωπὸς κοχλίας (*limax agrestis*), δότις πολλὴν ἐπάγει τὴν φύσην, μάλιστα δὲ εἰς τὸ τρίφυλλον, τοὺς φασιόλους, τοὺς ἐρείνους, τὰς γογγούλιδας, τὰ σεῦτλα, τὸν μόλις βλαστάνοντα σίτον κ. τ. λ. Κατὰ τὰ 1816 καὶ 1817 ἐφάνη ἐν Γερμανίᾳ τοσαύτη πληθὺς ἐκ τῶν ἀνδρῶν τὸν ἀριθμὸν τοῦς φρεγαριογῆς αὐτοῦ εἰς ἄλλας χρήσεις ἀλλ' οὔτε παρὰ τὴν περιφέρμων διὰ τὰ γαστριμαργικά της συγγράμματα Ρωμαϊκὴ οἰκογενείᾳ τῶν Απικίων οὔτε παρὰ τοῖς πραγματευόμενοις περὶ γεωργικῆς γίνεται ὁ παραχικὸς περὶ βουτύρου λόγος, καίτοι παρέδωκεν ήμερον ἀκριβεῖς λεπτομερεῖας περὶ τοῦ γάλακτος, τοῦ τυρού καὶ τοῦ ἀλατού.

Ἴπάρχουσιν ἐπειτα οἱ ἐρυθρούπλευροι καὶ τοὺς κοχλίαις τοῦ σώματος, οὐχὶ ἡμῶν ἔννοούμεν, ἀναλογιζόμενοις διὰ τὴν ιεύκολως ἐννοούμεν, νὰ μεταχειρίζωνται εἰς δόλα των τὰ ἔργα ἔλαιον καλλίστης ποιότητος, νὰ καὶ σήμερον εἰς πολλὰς Εύρωπακάς ἐπαρχίας γίνεται τοῦτο, τὸ δὲ βουτύρον πωλεῖται μόνον παρὰ τοῖς φαρμακοπώλαις διὰ λατρεικὴν χρήσην.

Κατὰ τοὺς αἰώνας τῆς εἰδωλολατρείας ἡ χρῆσις τοῦ βουτύρου φίνεται διὰ τὸ πολὺ σπανία εἰς τὴν Εὐρώπην. Οἱ ιστορικοὶ ἀναφέρουσι περὶ ἀξιοπεριέργου τινὸς Νορβηγικοῦ δώρου συγκειμένου ἐκ βουτύρου, τὸ δόπιον μόλις ἡδύνατο νὰ φέρῃ εἰς ἄνθρωπος, καὶ τὸ δόπιον ἐκίνει πολλὰν τὸν καρπὸν τὸν θυμασιὸν διὰ μεγαλοπρεπεῖς καὶ ὀρατοῖς.

ΤΥΡΟΣ.

Ἀγνοεῖται ἀκριβῶς ἡ ἐποχὴ, καθ' ἣν ἡρχησαν νὰ κατασκευάσωται τοὺς πρώτους τυρούς, καίτοι πολλὰ διδόμενα πείθουσιν ήματς δόπιας παραδεχθῶμεν διὰ τὴν ἐφεύρεσις αὐτη πόλις ἀναβάνειν εἰς ἔνα αἰώνα πρὸ τῆς χριστιανικῆς ἐποχῆς, διότι παρὰ τοῖς προγνενεστέροις τῆς ἐποχῆς ταύτης συγγραφεῖσιν οὐδεὶς λόγος γίνεται περὶ τῆς θρηπτικῆς ταύτης οὐσίας.

Ἀν πιστεύσωμεν τὸν ίούλιον Καπιτωλίνον, οἱ πρώτοι τυροὶ ἐφέρθησαν εἰς τὴν Ρώμην κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς κατακτήσεως τῶν Γαλατῶν καὶ τῆς Γερμανίας. Πλὴν οἱ ὑπομονηματισταὶ τῶν λεπτομερειῶν τῆς κατακτήσε

καὶ δὲ Στράβων, διμιλοῦσι περὶ τῶν τυρῶν τοῦ Γαλατικοῦ
ἔθνους, τῶν Σηκουανίων καὶ τῆς Ἐλβετίας, οἵτινες κατ'
αὐτοὺς ἦσαν ἐν μεγάλῃ ὑπολήψει εἰς Ρώμην κατὰ τὴν ἐπο-
χὴν τοῦ Βεσπασιανοῦ· δὲ Πλίνιος περιγράφει ἐπίσης
καὶ τὸν τρόπον τῆς κατασκευῆς του.

Πρὸ πάντων δὲ τούτων ὁ Βιργίλιος ἔψαλεν εἰς τὰ
ἐκλεκτὰ βουκολικά του τὸν τυρὸν τῆς αἰγὸς, ὅστις ἀπετέ-
λει τὴν τρυφὴν τοῦ βοσκοῦ Μελιθόου.

ΔΟΞΑΙ ΑΡΧΑΙΩΝ ΤΙΝΩΝ ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ ΠΕΡΙ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΦΥΣΕΩΣ ΤΟΥ ΠΑΝΤΟΣ.

Εἰς τὴν σημερινὴν τεραστίαν πρόοδον καὶ ἀνάπτυξιν τῆς μεταφυσικῆς ἐπιστήμης, ἀρχούντως περίεργος θίθελεν εἴσθαι ἡ ἔκθεσις τῆς θεωρίας ἀρχαίων τινῶν σοφῶν περὶ σχηματισμοῦ τῶν ὄντων καὶ τῶν φυσικῶν ἐν γένει φαινομένων, εἰς τὰς ἀλλοκότους ιδέας τῶν ὅποιων ἐνυπάρχουσι καὶ ἔχη τινὰ ἀληθείας.

Λάναξαγόρας δ τῆς Ἰωνικῆς Σχολῆς φιλόσοφος, ζῶν τὸ
500 ἔτος πρ. Χρ. ἐδόξαζεν ὅτι ἡ ὑλη ἀνέκαθεν ὑπῆρχεν,
ἀλλὰ συγκεχυμένη καὶ ἀνείδεος· ὅτι τὸ πνεῦμα ἐδωκεν
εἰς αὐτὴν κίνησιν κυκλικὴν, διὸ τῆς κινήσεως δὲ ταύτης
τὰ μὲν βαρύτερα μέρη τῆς ὑλης συνηθίσθησαν εἰς τὸ
κέντρον, τὰ δὲ ἐλαφρότερα ἔμεινον εἰς τὴν περιφέρειαν,
καὶ οὕτως ἐμορφώθη ὁ κόσμος. Καὶ ἡ μὲν γῆ ἀπετέλεσε
τὸ κέντρον τοῦ κόσμου, ἡ δὲ αἰθέριος ὑλη ἡ τὸ πῦρ, τὴν
περιφέρειαν· μεταξὺ δὲ τῶν δύο τούτων ἐτάχθησαν, ἀνω-
τέρῳ μὲν ὁ ἀήρ καθὶ ἐλαφρότερος, κατωτέρῳ δὲ τὸ ὄδωρ
καθὸ βαρύτερον.

Ἐνεκα τῆς αὐτῆς ταχείας κινήσεως μέρη τινὰ στερεὰ ἀπεσπάσθησαν ἀπὸ τὴν γῆν, ἐφλέγθησαν ὑπὸ τοῦ πυρὸς, καὶ ἐσχημάτισαν τὸν ἥλιον καὶ τοὺς ἀστέρας, οἵτινες, μέχρι τοῦ νῦν ὑπείκοντες εἰς τὴν πρώτην ἐκείνην κίνησιν, περιστρέφονται περὶ τὴν γῆν ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμάς. Οἱ ἀερόλιθοι εἰσὶ τυγχατα ἀποσπώμενα ἀπὸ τοῦ ἥλιου ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν, καὶ αὐτὸς δὲ ὁ ἥλιος εἶνε· λίθος πεπυρακτωμένος, κατά τι μεγαλήτερος τῆς Πελοποννήσου· ὡθεῖται δὲ ἀλληλοδιαδόχως ἀπ' ἄρκτου πρὸς μεσημβρίαν καὶ ἀπὸ μεσημβρίας πρὸς ἄρκτον ὑπὸ δύο ἀθροισμάτων ἀέρος, ἐστοιχασμένων εἰς τοὺς δύο πόλους τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ δὲ ὥθησις αὕτη γίνεται τοιουτοτρόπως: ὅσον δὲ ἥλιος πλησιάζει πρὸς τὸν ἔνα τῶν πόλων, τὸ εἰς τοῦτον ἀθροισμα τοῦ ἀέρος πιεζόμενον ἀποκτᾷ δύναμιν μεγαλητέραν, ἐνῷ τοῦ κατὰ τὸν ἔτερον πόλον ἀθροίσματος ἡ δύναμις ἐλαττοῦται, καὶ οὕτως, ἥματος ὁ ἥλιος φθάσῃ εἰς τὸν ἔνα πόλον, ὁ ἐκεὶ ἀήρ, πιεσθεὶς εἰς τὸ ἔπαχρον, ἀπωθεῖ αὐτὸν πρὸς τὸν ἔτερον πόλον, οὗτος δὲ πάλιν διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ὡθεῖ πρὸς τὸν ἔτερον, καὶ τοιουτοτρόπως διὰ τῆς ὕσεως ταύτης ὁ ἥλιος εὑρίσκεται εἰς κίνησιν ἀδιάκοπον· ἐντεῦθεν καὶ αἱ τριπλαὶ τοῦ ἥλιου.

Οἱ ἀστέρες εἰσὶ παρομοίως πεπυραχτωμένοι, ἀλλ' ἔνεκκ
τῆς μεγάλης αὐτῶν ἀποστάσεως δὲν αἰτικνόμεθι τὴν
θερμότητά των. Οἱ κομῆται εἰσὶ καὶ αὐτοὶ ἀστέρες πλα-
νῆται συστρεφόμενοι περὶ τὸ κέντρον των, ἡ δὲ σελήνη
εἶνε σῶμα σκιερὸν φωτιζόμενον παρὰ τοῦ ἥλιου, ἔχει δὲ
κοιλάδας, λόφους, ὅδατα, καὶ ὡς ἡ γῆ εἶνε κατοικήσιμος.

Ο πόλος, τὸν ὅποιον βλέπομεν κεκλιμένον, οὗτος κατ' ὄργας κάθετος. Ή γῆ εἶναι σῶμα πλατύ, η θάλασσα ἐσχηματίσθη κατ' ἀργὰς ἐκ τοῦ καθαρισμοῦ τῆς γῆς, διατητεῖται δὲ ὑπὸ τῶν βροχῶν καὶ τῆς εἰς αὐτὴν εἰσβολῆς τῶν ποταμῶν, οὗτοι δὲ διατηροῦνται ἐκ τῶν βροχῶν καὶ τοῦ ὕδατος τοῦ εὑρισκομένου εἰς τὰ ἔγκυτα τῆς γῆς, οἱ δὲ βροχαὶ γίνονται ἐκ τῶν ἀτμῶν, οἵτινες ἀναπέμπονται

αι ἀπὸ τῆς θαλάσσης, τῶν ποταμῶν καὶ τῆς γῆς.
Οἱ ἄνεμοι γεννάται ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ ἥλιου ἀραιώσεως
οὐ δέρος, οἱ σεισμοὶ ἐκ τῆς συμπιέσεως τοῦ ἐν τοῖς κοι-
ώμασι τῆς γῆς δέρος, ὁ ἥχος ἐκ τῆς πλήξεως τοῦ δέρος,
ἴρις ἐκ τῆς ἐπὶ νέφους ἀντανακλάσεως τῶν ἥλιακῶν ἀκτ-
ῶν, αἱ ἐκλείψεις τοῦ ἥλιου ἐκ τῆς ἐπιπροσθήσεως τῆς σε-
λήνης, αἱ δὲ τῆς σελήνης ἐκ τῆς ἐπιπροσθήσεως τῆς γῆς.

Τὰ ἔμψυχα ὅντα ἐγεννήθησαν καὶ ἀρχὰς, ὡς καὶ τὰ
οὐτὰ, ἀπὸ τὴν ὑγρὰν καὶ θερμὴν γῆν· ψυχρανθείστης δὲ
τῆς γῆς καὶ καταστάσης ἀνικάνου εἰς παραγωγὴν τοσού-
των ὅντων, ταῦτα διετηρήθησαν διὰ τῆς συνομιλίας τῶν
ἴδιο φύλων· καὶ τὰ μὲν ἄρρενα σχηματίζονται ἐν τῷ δε-
ινῷ χώρῳ τῆς μήτρας, τὰ δὲ θήλεα ἐν τῷ ἀριτερῷ. Πλὴν
τοῦτον τὸν οὐκέτι τὸν μητρόν δύο μηναῖν τῷ μὲν λα-

τούτων ἐδογμάτιζε τὴν ὑπαρξίν δύο ψυχῶν, τῆς μὲν λογικῆς, ἀπορρέούσης ἀπὸ αὐτῆς τῆς νοερᾶς ἀρχῆς τοῦ παντὸς, ἥτοι τοῦ Θεοῦ, τῆς δὲ ζωϊκῆς, δυοῖς οὖσης μὲ τὸν πλέον κατὰ τὴν φύσιν. Καὶ ἡ μὲν πρώτη τῶν ψυχῶν τούτων εἶνε ἀθάνατος, ἴδεαζει δὲ μόνον εἰς τὸν ἀνθρωπον, ἣ δὲ, φθαρτὴ καὶ ιδίᾳ εἰς μόνα τὰ ἄλογα ζῶα· ἀλλ' αἱ λαρτυρίαι περὶ τῆς τελευταίας ταύτης δοξασίας εἰσὶ λίαν λιθέαιαι καὶ ἀμφισβητήσιμοι. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι δὲ ἀναγόρας διέκρινε τὰς διὰ τῶν αἰσθήσεων ἀντιλήψεις ἀπὸ τὰς τοῦ λογικοῦ νοήσεις, καὶ ἡξίου ὅτι μόνον αἱ τελευταίαι αὗται ἐφάπτονται τῆς ἀληθοῦς φύσεως τῶν πραγμάτων, αἱ δὲ ἄλλαι μόνης τῆς ἐπιφανείας των ἐπομένων καὶ διλύγον ἐνεπιστεύετο εἰς τὰς αἰσθήσεις, ὥστε ἡμφισβητεῖαι καὶ αὐτὰ τὰ προφανέστατα πράγματα.

Επειρος φιλόσοφος της αυτης Σχολης Αναξίμανδρος διδιδασκειν περι τα 590 πρ. Χρ. διετις πρωτος λέγεται κατασκευάσας σφαίρας και δικυράψας γεωγραφικους πίνακας. έφορόνει ούτω περι δρατης φύσεως:

Η γῆ εἶνε κυλινδροειδής, καὶ καθὸ κατέχουσα τὸ κέντρον τοῦ κόσμου δὲν πίπτει. Οὐρανὸς εἶνε σύγκραμμα φύχους καὶ θερμότητος, καὶ ὁ μὲν ἥλιος κεῖται εἰς τὸ ὑψιστὸν μέρος τοῦ οὐρανοῦ, ἡ δὲ σελήνη χαμηλότερα καὶ ἔτι χαμηλότερα οἱ ἀστέρες. Πάντα δὲ τὰ οὐράνια ταῦτα σώματα, ἥλιος, σελήνη καὶ ἀστέρες, εἰσὶ τροχοὶ ἢ κοῖλαι σφαῖραι πλήρεις πυρὸς, τὸ δποτὸν ἐξέρχεται ἀπὸ ὅπήν τινα ἡνεῳγμένην εἰς τὸ κέντρον τῶν σφαιρῶν ἢ τροχῶν τούτων. Ή δπὴ τοῦ ἥλιου εἶνε ἵστη μὲ τὴν γῆν, ἀλλ᾽ αὐτὸς ὁ τροχὸς τοῦ ἥλιου εἶνε 28 φορὰς μεγαλήτερος αὐτῆς, τῆς δὲ σελήνης ὁ τροχὸς μόνον 19 φορὰς μεγαλήτερος. Όσάκις λοιπὸν συμβῇ νὰ ἐμφραχθῶσιν αἱ ἀπαὶ ἐκεῖναι, τότε ἐπισυμβαίνουσι καὶ αἱ ἐκλείψεις τοῦ ἥλιου ἢ τῆς σελήνης.

Τῆς σελήνης αἱ φάσεις προέρχονται ἀπὸ τὴν παραλλάξσουσαν αὐτῆς πλαγίαν θέσιν ὡς πρὸς ἡμᾶς. Κατὰ τὸν δρισμὸν δὲ τοῦτον, ἡ σελήνη εἶναι σῶμα αὐτόφωτον, τὸ φῶς της ὅμως εἶναι ἀτονώτερον ἀπὸ τὸ τοῦ ἡλίου· κατὰλλους, ὁ Ἀναξίμανδρος εἶχε περὶ τούτου πάντη ἐναγτίαν ἴδεαν, φρονῶν ὅτι ἡ σελήνη ἐφωτίζετο ὑπὸ τοῦ

**ΤΟ ΣΥΝΑΞΑΡΙΟΝ ΤΟΥ ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΜΕΝΟΥ
ΙΟΥΔΑΙΟΥ.**

(Συνέγεια και τέλος. Ἰδε φυλλάδ. Λθ.).

λίου, πρὸς δὲ καὶ ὅτι ἡ γῆ ἦτο στρογγύλη ὡς σφαῖρα. οἱ βρυνταὶ καὶ αἱ ἀστραπαὶ προέρχονται ἐκ τοῦ ἐντὸς ὧν νεφῶν περικεκλεισμένου ἀέρος, μετὰ πατάγου καὶ ωτὸς διαφεύγοντος ἀπὸ αὐτὰ ἔνεκα τῆς λεπτότητός του. οἱ ἄνεμοι γεννῶνται ἐκ τῆς ἐπενεργείας τοῦ ἥλιου ἐπὶ ὧν λεπτοτέρων καὶ ὑγροτέρων στρωμάτων τοῦ ἀέρος. Οἱ θάλασσαι εἶνε μέρος τοῦ ἀρχικοῦ ὑγροῦ, τὸ ὅποιον τὸ ὕρ δὲν ἤδυνήθη νὰ ἀποξηράνῃ. Τὰ πρῶτα ζῶα, ὅμοιως ἐ καὶ οἱ ἄνθρωποι, ἐγεννήθησαν ἐκ τοῦ ὑγροῦ· ἦσαν λοιπὸν κατ' ἀρχὰς ἰχθῦς, ἢ ἔζων ἐν τῇ κοιλίᾳ τῶν λγθίων.

Πρὸς δὲ ἐφρόνει ὁ φιλόσοφος οὗτος ὅτι ὑπάρχει ἀπειρον
λήθης κόσμων, γεννωμένων καὶ φθειρουμένων κατὰ μα-
πλανωμένου μετα τῆς συντρόφου του, ἃς ἔδωμεν καὶ τὸ
τέλος αὐτῶν, τουτέστι τὴν συγχώρησιν καὶ ἀφεσίν των.

καὶ ποτεῖς, καὶ σύμφωνον, γεννωμένων καὶ φυειρομένων κατὰ μα-
ράς χρόνων περιόδους· ὅτι ἐξ αἰδίου αἱ παραγωγικαὶ καὶ
καταστρεπτικαὶ δυνάμεις τοῦ ψύχους καὶ τῆς θερμότη-
τος ἐπενεργοῦσιν ἀκαταπαύστως ἐπὶ τῶν ὄντων, καὶ δι’
ὑπέρτων οἱ κόσμοι παράγονται καὶ καταστρέφονται· ὅτι
τῶν δυνάμεων τούτων ἐσχηματίσθη κατ’ ἀρχὰς περὶ¹
ἡν γῆν περικάλυψμα ἐκ πυρὸς, περιβάλλον αὐτὴν ὡς
φλοιὸς τὸ δένδρον, καὶ ὅτι, δαπανηθέντος ποτὲ τοῦ
λοιοῦ τούτου, ἐσχηματίσθησαν ἐκ τῶν συντριμμάτων
ὑποῦ ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη καὶ τὰ ἀστρα.

« Ὁ ἥλιος εἶνε πρὸς τὴν δύσιν του.

» Εἰς τὸ βάθος ἀπεράντου δάσους ἔλατῶν καὶ μεταξὺ²
έρημίας καὶ σιωπῆς φαίνονται τὰ ἐρείπια μονῆς, πάλαι
τιμωρένης ἐπ’ ὄνδρα τοῦ Ἅγιου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου.

» Κισσὸς, φυτὰ παράσιτα καὶ γόρτος σκεπάζουσιν
ὅλας σχεδὸν τὰς πέτρας, τὰς ὅποιας ἐμαύρισεν ἡ πολυ-
κκιρία· ἀψίδες τινὲς κεκολοθωμέναι καὶ τοῖχοι ἔχοντες
καμαρωτὰ παράθυρα φαίνονται ἀκόμη ὄρθοι, ὡς εἰκόνες
ἔζωγραφημέναι ἐπὶ μέλανος δαπέδου.

Ἐτερος φιλόσοφος, Ἀναξιμένης Εύρυστράτους, τῆς αὐτῆς Σχολῆς καὶ πατρίδος μὲ τὸν προηγούμενον, ὁ χρη-
ατίσας καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἀναξαγόρου, ἐδόξαζε τὰ ἔξι:

Άρχὴν τῶν διητῶν ὑπελάμβανε τὸν ἄπειρον ἀέρα, δῖτις, καὶ ἀόρατος, διαδηλοῦται ὅμως διὰ τοῦ ψύχους, τῆς ερμότητος, τῆς ὑγρασίας καὶ τῆς κινήσεως· εἶνε δὲ ἀήρ ἐπιδεκτικὸς ἀραιώσεως καὶ πυκνώσεως. Τὸ πῦρ, ἡ νέφη, τὸ ὕδωρ, ἡ γῆ, δὲν εἶνε εἰμὴ ἀήρ βαθμηδὸν ἐπὶ ὁ μᾶλλον συμπεπυκνωμένος, καὶ ἐπομένως δυνάμενος ροποποιήσεων εἰς τὴν ἀρχικὴν αὐτοῦ κατάστασιν. Τῆς ραιώσεως δὲ ταύτης καὶ τῆς συμπυκνώσεως αἰτία εἶνε θλασμένον, ἵσταται ἀκέραιον.

» Τὸ ἄγαλμα τοῦτο εἶνε παράδοξον, ἀπαίσιον, διότε παριστᾷ ἄνθρωπον ἀποκεφαλισθέντα....

» Οὐδὲν τοῦτο οὐδὲν, φέρων ἀρχαῖον χιτῶνα, κρατεῖ πινάκιον, ἐντὸς τοῦ ἑποίου κεῖται· κεφαλὴ, ἥτις εἶνε ἴδικὴ του· τὸ ἄγαλμα τοῦτο εἶνε τὸ τοῦ Ἅγιου Ιωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ, τοῦ καρατομηθέντος κατ' αἴτησιν τῆς Ἡρωδιάδος.

» Ή σιωπὴ εἶνε βαθεῖα· ἐνίστε μόνον ἀκούεται τὸ ψι-

Τὸ ἔξωτερικὸν στρῶμα τοῦ οὐρανοῦ εἶνε ἐκ γῆς. Ἡ γῆ θύρισμα τῶν φύλλων, τῶν οὐρανομήκων ἐλατῶν, τὰ δποια σείει ὁ ἄνεμος.

» Νέφη, κοκκινιζόμενα ἀπὸ τὸν δύοντα ἥλιον, πλανῶνται ὑπὲρ τὸ δάσος καὶ ἀντανακλῶνται εἰς τὸ ρεῦμα ρύακος, πηγὴν ἔχοντος μεταξὺ σωροῦ βράχων καὶ διερχομένου διὰ τῶν ἐρειπίων τῆς μονῆς.

ατωμέν τῆς γῆς, ἀλλα, φυσικῶν εἰς οὐσιμάτις, μεταβαλλεῖ δὸν δρόμου του, καὶ παραλλήλως πρὸς τὸν δρίζοντα αἵνιν, ἔρχεται εἰς τὸ ἀνατολικὸν σημεῖον τοῦ δρίζοντος ἔχρι τῆς πρωΐας. Εἴκειθεν δὲ πάλιν ἀνερχόμενος, διδεύει πρὸς δυσμὰς καὶ οὔτως ἀνατέλλει καὶ δύει καθ' ἐκάτην· μοίως δὲ καὶ τὰ ἀστραχ. δὲν βλέπομεν δύως τὴν πλαίσιαν ταύτην κίνησιν αὐτῶν ἔνεκα τοῦ μεγάλου ὑψους τῆς γῆς.

Αἱ ἀλλαγαὶ τῶν ὡρῶν τοῦ ἔτους προέρχονται ἐκ τῆς
ινήσεως μόνου τοῦ ἥλιου. Ή ἕρις φαίνεται δσάκις αἱ
κτῖνες τοῦ ἥλιου, ἐπιπίπτουσαι ἐπὶ νέφους τινὸς σκο-
τεινοῦ καὶ πεπυκνωμένου, δὲν δύνανται νὰ διαπεράσωσιν
ἀυτό. Οἱ σεισμοὶ ἐπέρχονται ἐκ καταβυθίσεως μεγάλων
ιερῶν τοῦ φλοιοῦ τῆς γῆς, ἀναλυθέντων ἢ μαλαχθέντων
ξ ἀφθόνων βροχῶν ἢ πολυχρονίου ξηρασίας.

φθάνει εἰς αὐτὰ, πατεῖ τὸ ἄλλοτε εὐλογημένον ἐκείνο
ἔδαφος, εἶνε δὲ ὡχρὰ καὶ ἔχει τὸ βλέμμα μελαγχολικόν.
Η μακρὰ αὐτῆς ἐσθῆς κυμαίνεται, καὶ πλήρεις κόνεως
εἰσὶν οἱ πόδες της· περιπατοῦσα δὲ, κλονεῖται. Μέγας λί-
θος κεῖται παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ ῥύακος, κάτωθεν τοῦ ἀγάλ-
ματος τοῦ Ἅγίου Ἰωάννου· εἰς τὸν λίθον τοῦτον ἐκάθισεν,
ἢ μᾶλλον ἐπεσε καταπεπονημένη ἢ γυνὴ ἐκείνη.

Ἄλλοτε θέλομεν ἀναπτύξει τὰς περὶ ἀρχῆς τῶν ὄντων
δεωρίας τῶν φιλοσόφων τούτων, ὡς λίαν περιέργους.

» Καὶ πρῶτον τότε αἰσθάνεται ἀνυπέρβλητον κάματον· πρῶτον τότε οἱ πόδες της πονοῦσι... Πρῶτον τότε ἐκείνη, ἡ δποία διέβαινε μὲ βῆμα σταθερὸν καὶ ἀδιάφο-

ΣΟΥΛΤΑΝ ΟΣΜΑΝ ΓΑΖΗ, Ο ΘΕΜΕΛΙΩΤΗΣ ΤΟΥ ΤΟΥΡΚΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ. (4)

Σουλεϊμάν Στάχ, ἡγεμών τῆς πόλεως Νέρε, παρὰ τὴν Κασπίαν θάλασσαν κειμένης, καὶ ἐκ τῆς φυλῆς τῶν Ὀγου ζιανῶν Ταρτάρων, τῶν ἄλλων Τούρκων ακλουμένων παρορμώμενος ὑπὸ τῶν ἐπιτυχιῶν τοῦ νικηφόρου Γεγγὺς Χάν, ἐγκαταλείπει τὴν πατρίδα του χρόνους τινὰς μετὰ τὸν κατακτητὴν τοῦτον, καὶ διειθύνεται πρὸς τὴν Εὐρώπην ἐπὶ κεφαλῆς πεντακισμυρίων Ταρτάρων ζητῶν νέκα γαίας, περὶ τὸ 1214 ἀπὸ Χριστοῦ. Εἰσέρχεται λοιπὸν εἰς τὴν Μικρὰν Ασίαν, κατακτᾷ πλείστας αὐτῆς πόλεις καὶ προγραφεῖ μέχρι τοῦ Εύφρατου. Άλλὰ, θελήσας να διέλθῃ ἔφιππος τὸν ποταμὸν τοῦτον, πνίγεται εἰς αὐτὸν ἐν πλήρει ἀκμῇ τῆς ἀνδρικῆς του ἥλικίας καὶ πρὸ τῶν πυλῶν τῆς δόξης καὶ εὐκλείας εὑρισκόμενος.

ΣΟΥΤΑΝ ΟΣΜΑΝ ΓΑΖΗ.

Σορτας λατ. *lvs.* μικρης Αστερ,
ἐσκέφθη ὅτι ἡτο προτιμότερον να
λαβηθει την επωνυμία τοῦ πατ

εγκολπωθή τὸν ἡγεμόνα τούτου,
στρατοῦ του, παρὰ νὰ τὸν ἔχῃ ἐχθρὸν
παρ' αὐτῷ τὸν Ἐρτόγρουλ, δεῖτις δὲ
μετὰ τῆς μεγαλητέρας εὐπειθείας,
μονήν του πόλιν τινὰ τῆς ἐπαρχίας
νην τὴν ἐποχὴν αἱ ὑπὸ τοῦ Λλαδδὸν
χίαι ἦσαν ἐκτεθειμέναι εἰς τὰς
Ταρατάρων, αἵτινες εὑσίσκουντο διετο-

(1) Σύγγραμμα ως τὸ ἡμέτερον, ἐκδιδόμενον ἐν τῇ πρωτειούσῃ τοῦ εὐρυχώρου Κράτους τῶν Ὀσμανλιδῶν, καὶ σκοπούση τὴν διάδοσιν τῶν γραμμάτων, τῆς ἴστορίας καὶ ἐν γένει πάτης γνώσεως τανούστης πρὸς τὴν διενοητικὴν ἀνάπτυξιν τῶν πάτης τάξεως ἀναγνωστῶν αὐτοῦ, δικαιοῦται, νομίζομεν, πρὸ παντὸς ἄλλου νὰ ἐνδιατρέψεις πράγματα, ἀτικά ἀφορῶσιν ἕτοις τὰ περὶ ἡμᾶς, καὶ τὰ ὅποια ἔξ ἀκοής μόνον οἱ πλεῖστοι γνωρίζομεν. Κατὰ ταῦτα θέλομεν ἀφιεροτούντευθεν σελίδας τινὰς τῆς Ἐπταλάρφου πρὸς περιγραφὴν δικαφόρων Σουλτάνων τοῦ Τούρκου Κράτους, καὶ ἐπίζομεν ὅτι θέλομε εὐχαριστήσει συνάμματα καὶ ὠφελήσει τοὺς φιλίστορας καὶ φιλοπεριέργους ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν.

μέρη τῆς Ἀσίας ἀπὸ τῆς εἰσθελῆς τοῦ Γεγγὺς-Χάν. Οἱ Ἐρτόγρουλ, ἐνώσας τὸν στρατόν του μὲ τὸν τοῦ Ἀλαδδίνου, οὐ μόνον ἐμπόδισε τὰς προόδους τῶν Ταρτάρων, ἀλλὰ καὶ παρκολουθήσας αὐτοὺς, τοὺς ἡνάγκασε νὰ ἀπομακρυνθῶσι τῶν δρίων τοῦ βασιλείου, καὶ οὕτως ηὗξησε μεγάλως τὰς κτήσεις τοῦ Ἀλαδδίνου. Κατέκτησεν ἐπὶ τούτοις τὴν Ἑλληνικὴν πόλιν Κοτύαιον, καὶ ἐνῷ παρεσκευάζετο εἰς νέας κτήσεις, ὃ ἐχθρὸς τῆς δόξης τῶν ἡρώων θάνατος ἥρπασεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ μέσου τοῦ ἐνδόξου σταδίου του, πρὸς μεγίστην θλίψιν τοῦ Ἀλαδδίνου, διτις ἐθεώρει αὐτὸν ως τὸ πρώτιστον ὑποστήριγμα τοῦ βασιλείου του.

Ἐν τούτοις ἡ τύχη ἐπεφύλαξε τῷ Μονάρχῃ τούτῳ
ἔτερον ὑπερασπιστὴν ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Ἐρτόγρουλ. Ἐσχεν
οὗτος τρεῖς γίοις, ἐξ ὧν ὁ πρωτότοκος Ὁσμὰν ἐκληρονό-
μησεν δλα τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀλαδδίνου παραχωρηθέντα τῷ

οι αὐτοῦ ἀγαθά. Περιπλέον
ἀγαθὸς οὗτος Σουλτάνος, εὐ-
νων διατελῶν εἰς τὴν μνήμην
πατρός του, ἀπένειμεν εἰς
υἱὸν τοῦ ἡρωις πλείστας ὅσας
εἰς, δωρήσας αὐτῷ βαρύτιμον
τιμωτικὴν πανοπλίαν, σημαίας,
πανα, κτλ. καὶ ἀνακηρύξας
ον γενικὸν Ἀρχιτράτηγον τοῦ
κτοῦ του, ἔχοντα ἀπόλυτον
εὐτοῦ ἐξουσίαν. Ἐπέτρεψε πρὸς
τοις εἰς τὸν νέον Ὁσμάν νὰ ἔκ-
ώσῃ νόμισμα φέρον τὴν ἴδιαν
εἰκόνα καὶ τὸ ὄνομά του, καὶ
καν εἰς αὐτὸν τὸ προνόμιον
ε εἰς ὅλας τάξεις ὑπὸ τοῦ πα-
τοῦ κατακτηθείσας καὶ τὰς
εὐτοῦ κατακτηθησομένας πό-
νὰ ἀναφέρεται τὸ ὄνομά του
τὰς δημοσίας προσευχάς.

Πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ σχεδὸν
βασιλικοῦ μεγαλείου τοῦ ὄσμαν
δὲν ὑπελείπετο ἄλλο τι, εἰμὴ δ
τίτλος Σουλτάνου· πλὴν δὲν ἦθε-
λησε νὰ λάβῃ τοῦτον κατ’ οὐδένα τρόπον ἐνόσῳ ἔζη δ
Ἀλλαδδίν. Πιστὸς μάλιστας εἰς τὰς πρὸς τὸν ἡγεμόνα τοῦ-
τον ὑποχρεώσεις του, οὐδὲν ἄλλο ἐσκέπτετο εἰμὴ πῶς νὰ

λησε νὰ λάβῃ τοῦτον κατ' οὐδένα τρόπον ἐνόσφι ἔζη ὁ
Ἀλαδδίν. Ήστὸς μάλιστα εἰς τὰς πρὸς τὸν ἡγεμόνα τοῦ-
τον ὑποχρεώσεις του, οὐδὲν ἄλλο ἐσκέπτετο εἰμὴ πῶς νὰ
στερεώσῃ αὐτὸν πλειότερον ἐπὶ τοῦ θρόνου. Κατετρόπω-
σεν εἰς αἱματηράν τινα μάχην τὸν ἡγεμόνα τοῦ Καρά-
Χισσάρ, τοῦ ὀποίου τὴν πόλιν κυριεύσας, ἔξελέξατο
αὐτὴν ὡς τὴν καθέδραν τοῦ μεγαλείου του· καὶ προσκα-
λέσας εἰς αὐτὴν κατοίκους ἀπὸ τὰ διάφορα μέρη τῆς
Ἀσίας, διὰ τῶν κομψῶν οἰκοδομῶν καὶ τῶν μεγαλοπρε-
πῶν τειχῶν, ἀτινα ἀνήγειρε, κατέστησεν αὐτὴν ὅντως
βασιλικὸν ἐνδιαίτημα. Ηρὸς τούτοις ἐκυρίευσε καὶ μέγα
μέρος τῆς Παφλαγονίας, ὑποτάξας πλείστας ὅσας τέως
ἀχυποτάξταις φυλάξ.

Αποθανόντος περὶ τὸ 1300 ἔτος τοῦ Σουλτάνου Αλαδ-
δίνου ἀτέκνου, ὁ Ὀσμᾶν, ὃςτις κατεῖχε τὰ πρωτεῖκα ὡς
πρὸς τὴν γενναιότητα, τὴν φήμην, τὴν δύναμιν καὶ τὰ
πλούτη μεταξὺ τῶν λοιπῶν φόρου οὐ ποτελῶν εἰς τὸν Σουλ-
τάνων ἕγειργον, ἀνεκπούθη διάδοχος αὐτοῦ, οὐ περινεκή-

ἀπάσας τὰς ἀντενεργείας τῶν τὰ πρωτεῖα φερόντων τε ὑποσχέσεων καὶ δι' ἀπειλῶν. Καὶ οὕτως, ἐν ἔτος ἀ τὸν θάνατον τοῦ προκατόχου του, ἀναγνωρίζεται φώνως Σουλτάνος, καὶ λαρ.βάνει τὸν τίτλον Αὐτοκράτος τῶν Ὀθωμανῶν εἰς τὴν πόλιν τοῦ Καρά-Χισσάρ.

Ο ἀρειμάνιος Μονάρχης οὗτος, ἥμακ λαβόν εἰς χεῖρας
ἡνίας τοῦ ἐκτεταμένου Κράτους του, ἀφοῦ ἐτακτο-
ησεν αὐτὸν ἐσωτερικῶς, ἥθελησε νὰ ἐπαυξήσῃ αὐτὸν
διὰ νέων κατακτήσεων. Κυριεύει λοιπὸν τὴν πόλιν
ο πρού-Χιστάρ, καὶ ἀκολούθως πολιορκεῖ τὴν Νικο-
δειαν· ἀλλ᾽ ἀναγκάζεται νὰ τὴν ἐγκαταλείπῃ, καὶ νὰ
ινέλθῃ ἄπορκτος. Τότε οἱ γειτονεύοντες εἰς τὸ Κράτος
Οσμὰν διοικητὰν τῶν Ἑλληνικῶν ἐπαρχιῶν, κατε-
ρημένοι ἐκ τῆς προόδου τῶν ὅπλων τοῦ νέου Σουλτά-
, συνεφώνησαν μεταξύ των ἐν μεγίστῃ μυστικότητι
ος, συνενώσαντες τὰς δυνάμεις των, προσέσβαλωσι τὸν
ὑπὲρ ἔξ έφόδου. Ἀλλ᾽ ἡ ἀγρυπνοῦσα ἐπὶ τῶν συμφερόν-
υ τοῦ ἡγεμόνος τούτου τύχη εἰδοποίησεν αὐτὸν ἐγκαί-
· ὥτε, προλαβόν τοὺς ἐχθρούς του πρὸν ἦ ἔτι συσσω-
τωθῶσιν, ἐπέπεσε κατ' αὐτῶν, τοὺς διεσκόρπισε κακῶς
ντας, καὶ ἐπανέκτησε τὴν πόλιν Κοτύχιον, ἥτις ἀπό
ος εἶχε μεταβῆι εἰς τὴν ἔξουσίαν τῶν Ἑλλήνων.

Ο Όσμάν, κύριος δλων σχεδὸν τῶν πόλεων τῆς Βιθυνίας, ἐνόμιζεν δτι τὸ Κράτος του οὐδόλως ἦν ἐξησυχλισμένόσφι δὲν ἦτο κύριος τῆς Προύσης. Ἐκστρατεύσας πόλιν, ἐποιείρκησεν αὐτὴν στενῶς· ἀλλὰ, βλέπων δτι δύσκολον γὰρ κυριεῦσθαι αὐτὴν διὰ τῆς βίᾳς, ἀνήγειρε πέντεντι αὐτῆς δύο φρούρια ὅπως τὴν προστέλλωσιν, ὃς δὲ ἐπικυνῆλιεν εἰς τὴν πρωτεύουσάν του, ἀναθέτην πολιορκίαν εἰς τὸν πρωτότοκον υἱὸν καὶ διάδοτου Όργανον ή Όρκανον, (Ὄρκανὸν, κατὰ Νικηφόρου τὸν γιορτὴν), δεστις διεκρίνετο μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν διὰ τὰς ἀρετὰς καὶ τὴν γενναιότητά του, διότι εἶχεν ἀνδρεγχυθῆσει καὶ αὐτὸς εἰς τὸ στάδιον τοῦ πολέμου, συντήσας πόλεις τινάς.

Ἐν τούτοις δὲ ὁ Ὀσμὴν ἐνησχολεῖτο ὅλης δυνάμεων εἰς
διάδοσιν τῆς Μουσουλμανικῆς θρησκείας, ἀποτελεῖται
ταχοῦ τῆς Ἀσίας ἀγγελιαφόρους (ταξιθέους), καὶ
συκλόπους πάντας εἰς τὴν παραδοχὴν τῆς θρησκείας
της, ώς τῆς μόνης ἀληθεύς, διὰ νερχυνοεῖδος διατάγ-
τος. Πολλοὶ τῶν ἡγεμόνων τῆς Ἀσίας καὶ σημαντικὸς
μηδὲ πόλεων ὑπετάγησαν εἰς τοὺς νόμους τοῦ Ὁθωμα-
νοῦ Κράτους, φοβηθέντες τὴν πρόσκλησιν τοῦ ἐπὶ τοῦ
νου αὐτοῦ ακθημένου Μονάρχου ώς ὀρθογχάτου λέοντος
κυρίου.

Αλλ' οἱ μάχθοι καὶ αἱ πολυειδεῖς φροντίδες ἐπηρέασαν
αὐθιτῶς τὴν ὑγείαν τοῦ Ὀσμάν, δεῖται θήρησεν ἀπὸ
λοιδοῦ νὰ κινθάνεται τὰ φυσικὰ ἀποτελέσματα τῆς
ψίχης. Καί τοι δὲ λίγην ἐξησθενημένος ὑπὸ τῆς ποβαλ-
λής, διετήρει δύνως ἀκριβίας τὰς δικνονητικάς του δυνά-
μεις καὶ λίγην ἐνεργὸν τὸ πνεῦμα. Δὲν ἔπικυστε δικνοούμε-
νοι σγέδια ἐπὶ σγεδίων καὶ ἐπινοιῶν μέσα πρὸς ἐκπόρθησιν
ἰσχυρῆς πόλεως Προύσης, ἵε τὴν κατάκτησιν τοσά-
ἀπεπειράθη αὐτοπροσώπως, πλὴν ἄνευ ὡφελείας.

εν τούτοις ή τύχη τῶν ὅπλων ἐφάνη εὐνοϊκωτέρα ως
τὴν ὑπόθεσιν ταύτην εἰς τὸν υἱόν του, καὶ ή πόλις
η, μετὰ πολυχρόνιον γενναίαν ἀντίστασιν, παραδίδει
εἰς τὸν Όργαν. Άλλ' ἐνθὲ δ νεκνίας οὗτος κατακτητής

ίσκετο εἰς τὸ ἔπαχρον τῆς χαρᾶς του διὰ τὴν ἀπόκτη-
μιξις τόσον σημαντικῆς πόλεως, λαμβάνει τὴν λυπη-
τὴν ἀγγελίαν ὅτι ὁ πατέρος του ἔπνεε τὰ λοίσθια. Οὐ θρίαμ-
βος τούτος μετεβλήθη εἰς πένθος. Σπεύδει πάραυτα
ησίον του Σουλτάνου, ὅστις τὸν διοικάζει διάδοχόν του,
εἰς αὐτὴν τὴν πατρικήν του εὐλογίαν, καὶ ἀποθνή-
ει ἐνδομηκοντούτης περίπου τὴν ἡλικίαν μετὰ ἔνδοξον
τιλείαν εἰκοσιέξι ἑτῶν καὶ τριῶν μηνῶν.

Απὸ τοῦ Ὀσμὴν, τοῦ θεμελιώτου τούτου τῆς Ὁθωμα-
νῆς δυναστείας, ὅθεν ἔλκουσι τὸ γένος ὅλον οἱ τῆς Αὐ-
τοκρατορίας Σουλτάνοι, (Ἐλι-·Ωσμὰν=Ἀπόγονοι τοῦ
μἀν), ἡ ακτάστασις τῶν Τούρκων νέκυν ἔλαβεν ἴσχὺν
τοῦ ζωήν, καὶ εὐκόλως δύναται ἐκαστος νὰ μαντεύσῃ ἐκ
τούτου προόδου αὐτῶν τὸ μέλλον μεγαλεῖον
τοῦ ἔθνους τούτου, ὡς ἀπέδειξεν ἐμπράκτως ἡ ἴστορία.

EPMMIERTA.

ΝΟΜΩΝ ΤΗΡΗΣΙΣ ΠΑΡ' ΑΡΧΑΙΟΙΣ.—Ο Χαρώνδας
καὶ ὁ Ζάλευκος, βασιλεῖς καὶ νομοθέται τῶν Θουρίων καὶ
ν Λοκρῶν, ἀπῆγαν αὐτούς θησαν διὲ τῆς παρὸς αὐτῶν τῶν
αὐτῶν ἀκριβεστάτης τηρήσεως τῶν νόμων των. Ο πρώτος,
των νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς φύνους, οἵτινες ἦκαλλούθουν συγνά-
τας κοινὰς συνελεύσεις, ἐξέδωκε νόμον ἀπαγορεύοντα
εἰς αὐτὰς ἔνοπλον εἴσοδον τῶν πολιτῶν ἐπὶ ποινὴ θα-
του. Εἶπιστρέψων δέ ποτε ἀπὸ τῶν ἀγρόν του καὶ μα-
ν ὅτι συνέδριάζει ὁ λαός, ἀπῆλθεν εἰς τὴν συνέλευσιν
τριμονήτας ὅτι ἡτο ὥπλισμάνος ἀπὸ κορυφῆς μέχρι πο-
νοῦ. Οὗτον εἰς τῶν πολιτῶν ἴδον αὐτὸν ἀνέκραξεν: «Ἀλλὰ
πρῶτος, ὃ Βασιλεῦ, παρακεκίνεις ὃν ἔθηκας νόμον! —
α., ἀποκρίνεται αὐτὸς, μάλιστα τὸν ἐκπληρώ.» Καὶ
ας τὴν μάχαιράν του, πλήττεται καὶ πίπτει νεκρός.

Ο δεύτερος ἐθέσπιεν νὰ καταδικάζεται εἰς δρυκληγόν
τῶσιν ὅτις ἔθελε φωρχθῆ μουχής. Τὸ ποπίττει ὁ υἱός
εἰς τὸ ἔγκλημα τοῦτο, ὅλοι δὲ οἱ Λοκροὶ, κινούμενοι
συμπάθειαν καὶ οἴκτον, ζητοῦσι πάρα τοῦ βρασιλέως
τυγχώρησιν τοῦ παραβάτου. Αὐτὸς δημοι-
τικὴ ἐπιμένως, καὶ διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τόσον τὴν πατρι-
φιλοστοργίαν ὅσον καὶ τὸν νόμον, συγκατατίθεται νὰ
φυγῇ ὁ εἰς μόνον δρυκληγόν τοῦ υἱοῦ του καὶ ὁ εἰς
ιδικῶν του.

ΑΞΙΟΠΡΕΠΗΣ ΤΙΜΩΡΙΑ. — Κατὰ τὸν Μάτιον τοῦ
βόρεος ἡ βραχιλικὴ οἰκογένεια τῆς Αγγλίας εἶχε μετακηθῆ
Ωστραβόνην, ἐν τῇ νήσῳ Οὐάιτ (Wight.) Ἐνῷ μίαν τῶν
οἳντων ὁ νέος Πρίγκηψ τῆς Οὐαλίας, ἐπίδοξος διάδοχος
Οὐρσίου, περιεφέρετο παρὰ τὰς δύο θυάς τῆς υικράς λί-
ας τῆς νήσου, ἀπαντᾷ παῖδες συλλέγοντας δστρακά, ἐξ
εἴκης γεμίσει κάλαθον. Οἱ Πρίγκηψ, νομίζων ὅτι τὰ
τα τῷ εἶνε συγκεχωρημένα, ἀνέτρεψε τὸν κάλαθον
παιδὸς, δεστις δυσκρεστηθεὶς εἶπεν: « Εὖν κάρης
το ἄλλην μίαν φοράν, θέλεις; Ιδει! — Αϊ! ἀπήντη-
ὁ νέος Πρίγκηψ, βάλε τὰ δστρακά σου εἰς τὸν κά-
θον, καὶ θέλεις; Ιδει ὅν δὲν τὸν ἀνκτρέψω καὶ πάλιν. »
καὶ, ἀφοῦ συνήθροισε τὰ δστρακά του, εἵπε πρὸς τὸν

"Ολα κάτω σιωπῶσι, καὶ ἀκούεις ἄνω μόνον,
ὡς φωνὰς πολλῶν στομάτων, τὰς δονήσεις τῶν κωδώνων.
Οὐδεὶς ἡγεῖς, οὐδὲν ἔχοντος εἰς τὰς ἀγορας ἀνθρώπου,
διεκόπη πᾶσα, λέγεις, κίνησις αὐτοῦ τοῦ τόπου·
τοῦ Χριστοῦ ὁ θετος λόγος τὴν καθίεδραν ὅλην βόσκει,
καὶ καθεῖς τὴν Διαθήκην ἔγκλειστος ἀναγνιώσκει.
Μακαρία πόλις ὅπου τόση πίστις ἐμφωλεύει,
ὅπου πρὸς τὸν Πλάστην τόσος φόβος κ' ἔρως βασιλεύει!

Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ ALFRED DE MUSSET.

ΚΛΕΙΣ ΑΙΓΑΩΜΑΤΙΚΗ

Τὸ ἐμ.αντεύσαμεν, φιλοπερίεργοι ἀναγνῶσται!

Τὴν πολυθρύλλητον κλεῖδα, τὴν ἐπισταλεῖσαν ἡμῖν ἐκ Σαράντα-Ἐκκλησιῶν καὶ ἐν τῷ τελευταίῳ φυλλαδίῳ τῆς Ἐπταλόφου καταχωρισθεῖσαν, ἔλυσεν ἐπιτυχῶς ὁ Κ. Ν. Σακόπουλος, δικαστὴς τοῦ Ἑλληνικοῦ Προξενείου· καὶ ἔλυσεν αὐτὴν — μαντεύσατέ το καὶ ὑμεῖς — οὐχὶ ἐν διαστήματι ἔξ μηνῶν, οὔτε ἔξ ἡμερῶν, οὔτε ἔξ ὥρῶν, ἀλλά... Οὐκ τὸ ἐμαντεύσατε βεβαίως... ἔξ πρώτων λεπτῶν τῆς ὥρας! καὶ μετὰ πρώτην ἀνάγνωσιν, παρόντων τοσούτων ἀξιοπίστων ἀτόμων.

Ἐλπίζομεν δὲ Ναζωραῖος ἐπικριτὴς τῶν ἡμετέρων κλειδῶν νὰ πεισθῇ πλέον ὅτι «οὐδέν ἔστι χρυπτὸν, διὸ μὴ φανερὸν γενήσεται,» καὶ ὅτι μάτην θὰ κατατρίψῃ τὸν καιρόν του προσπαθῶν νὰ ἐπινοήσῃ ἑτέραν πολυπλοκωτέραν καὶ δυσνόητον κλεῖδα, διότι ἀμφιβολία πλέον δὲν ὑπάρχει ὅτι θὰ εὑρεθῇ πάντοτε εἰς Σαμπολιών διὰ τοὺς ιερογλύφους του.

Ἄν δὲ, θέλων νὰ ψεύσῃ ἡμᾶς, καταπευάσῃ ἑτέρων
κλεῖδα καὶ ἐπιστείλη αὐτὴν, τολμῶμεν νὰ καθυποβάλω-
μεν αὐτὸν ὑπὸ τὰς ἔξης συνθήκας: Α^{ον} Νὰ μὴ συνοδεύσῃ
τὴν κλεῖδα μετὰ τῆς λύσεως, πρὸς ἀποφυγὴν πάσης ὑπο-
ψίας ἢ παρεξηγήσεως· καὶ Β^{ον} νὰ προσέξῃ εἴς τινας οὐ-
σιώδεις ἐλλείψεις περὶ τὴν κατάστρωσιν τῶν σοιχείων ἀπο-
φεύγων τὰ παχυλὰ σφάλματα, ἅτινα ἐκδιδούν τὴν προ-
ποσαλεῖσαν κλεῖδα καὶ ἐξ ὧν παραθέτομεν τινας ἐνταῦθα:

Ἐν στήχῳ 4, λέξει ἀ. ἀντὶ μακριοῦ γραπτέον μακρυξι, ὥντα
πλεῖστον καὶ οὐδὲν ετον.

Ἐν τῷ αὐτῷ στίχῳ, τελευταῖς λέξεις ἀντὶ ωθω εψι—ωθωπζ, ἵνα ἡ τιάρα καὶ οὐγὴ βούρα.

Ἐν στήχῳ 5, λέξει προτελευταίᾳ ἀντὶ σ. μ. πω — σν πω, ἵνα ἦ
εἰμή καὶ οὐγῇ εἰνή.

Ή κλείς τῆς σεγκανογραφίας ταύτης είνε τὸ ἀλφάριθμον ἀντεστραμμένον, τουτέστιν ἀντὶ τοῦ α τὸ ω, ἀντὶ τοῦ β τὸ ψ, καὶ οὕτω καθεξῆς πρὸς τούτοις καὶ αἱ λέξεις γράφονται ἀντεστραμμέναι, οἷον ἀντὶ χάριτες—σετιράχ, κτλ. Κατὰ τὴν μέθοδον λοιπὸν ταύτην (ἥτις βεβαίως οὐδὲν ἔχει τὸ θαυμάσιον), ίδοὺ ἡ ἐξήγησις τῶν συμβολικῶν ἔκεινων στίχων, οἵτινες ἔχουσιν ἐν πλεονέκτημα πλειότερον τῶν λοιπῶν, διτι αἱ τελευταῖαι λέξεις ἑκάστου διτέχου ἀποτελοῦσι συνήχησιν ἢ λογοπαίγνιον μεταξύ των.

Αἱ τρεῖς Χάριτες τὴν εἶδον καὶ αἱ Μοῦσαι αἱ ἐννέα, καὶ ἐκραύγασαν μὲν θάρησος «Βαθεῖ κάλλος! ε! ε! νέα!

« Μεταξὺ τῶν ζώντων πάντων βασιλεύει, καὶ τί ἄρα
« πλεῖόν τι αὐτῇ ἀμορέζει. εἰμὲν σκηπτρον καὶ τιάρα;

« Εἰς αὐτὴν πλέον δὲν πρέπει ἄλλο τι, εἰμὶ λατρεία·
« οὕτε δέος τῆς Κολχίδος. Ἡ χειστὸς. Ἡ μῆλα τούς!»

Εἰς τοῦ σήθιους μου τὸν θρόνον ὡς μονάρχης κι' ἀν ἀνέβη,
Ἄλλη μᾶ! τὴν ἔστατή μου ἀπεκοντάσαι κι' ἀναγεύσι.

αλλα φεύ! τόν έρωτα μου απαρνείται κι ανανευεί.
Ούμοι! τί ήλιούστης! τί κακόν, αχ! τί μωρία!

νὰ μὲ φαίνεται γλυκεία ή ἐκ ταύτης τιμωρία!

Εἰς τὸν παρώνταν λύτραν τῆς σάμψεων ζετεῖν

Κλειδός, θέλομεν προσφέρει ἀντίτυπον τοῦ νεοεκδοθέντος πονήματος ἡμῶν «Οὐαστρος Οὐρανός.» Άν δὲ ἐπιτύχη τὴν λύσιν ὁ ἐκ Σαράντα-Ἐκκλησιῶν ἐπικριτὴς ἡμῶν, θέλομεν δωρήσει αὐτῷ ἑξαιρετικῶς τὸν Λ' τόμον τῆς Επταλόφου. Εννοεῖται δὲ ὅτι ἡ λύσις πρέπει νὰ σταλῇ ἡμῖν πρὸ τοῦ τέλους τοῦ ἐνεστῶτος μηνός. Εστι δὲ ἡ ἐν λόγῳ Κλεὶς ἡ ἑξῆς:

O * o * α * u o n α ** α * α * lα ou * lα * u α * lε α **
lα ε * α * u α ** α * α * α * w ** lα * * * lε α * α * lε α *** ε
o * o * α * u o n α ** α * α * l o ou * l o u α * o o *
l * α ε α l o ε α * l α ** ε α * * α * w w lα
l * o α * ε * o α * ε α α * α ** o ε *** α * ε * u o *
ε * l w *** l α * α * x o * n * n u * n u o α *** α
Ω α ** α * α * ε * l o u α * lε * α * lα *** u o *** l w *** α
lα * u o o * lε * ε * lε α * α lα * u o l o l ε α
* lε *** n * ε * w * w α * u u o * u o o lα * * w * w * ε α
* o o n o o o o * α l o * α ε * w ε
* lε lε * ε o o o u * u o * o * α * u ε * u o * o *** o
* n * α * ε o o l o l o l o w *** * * * * * * * * * * * * *
* lε l o lε ε * n * n w * u o * lε w u o * u o * α
lα * * n * α * n * lα u * * α ** l α * u * * o o
* ε * o α * * α * α * u o * α * o * α * u o * α * ε
* w α * n * u α α * o * o α * α lε * w * o * * * w w lα

AINIGMATA.

4.1

‘Γιπὸ σχῆμα σεμνὸν μοναχοῦ ἀν ζητήσῃς,
ἢ εἰς ἔνυος προσβλέψης σπουδαῖον,
ἀμφοτέρων ὡς ὄνομα θὰ μ' ἀπαντήσῃς.

“Αν δὲ πατέρων δεξιώς, Θελήσῃς τῶν στοιχείων μου ἐν τῶν μεσαῖων, διαγράψων αὐτὸν, ν’ ἀφωρέσῃς, εἰς πεπτούντα μεταβάλλομαι πλέον.

Κ. ΑΙΓΑΙΟΣΣΑΣ.

42

Σὺ, ὁ λέγων ὅτι ὅλα εἶνε εὔκολον νὰ λύσης,
τίς ἡ λέξις, τὴν ὅποιαν ἔὸν ἀποκεφαλίσῃς
καὶ τὴν ἀναγραμματίσῃς,
'ς τοῦ πτωχοῦ καὶ τοῦ πλουσίου τὰς τραπέζας οὐ ἀπαντήσῃς;

ГР. М. ВАННИЕРИС.

ΑΡΧΕΙ ΤΩΝ ΓΓ' ΑΡΙΘΜΟΝ 39 ΚΑΙ 40 ΑΙΓΑΙΟΜΑΤΩΝ.

Βαύμη. (Πάρμη καὶ ἑώμη-ψυχή-μή.)—Βοῦς. (οὖς.)